

indbyrdes, mellem Sambandspartiet og Selvstyrepatriet. Sambandspartiets Program, jævnt og ligetil som det er, gaar jo ud paa at opretholde Rigsforbindelsen, værne om Sproget i Kirke og Skole og ogsaa at fremme og værne om det færøske Sprog. I den Henseende skulde man synes, at alle Færinger maatte kunne blive enige. Selvstyrepatriet synes imidlertid at ville gaa et Skridt videre; det har i Lagtinget bragt Spørgsmaalet frem om, at Lagtinget skulde have lovgivende Myndighed for de færøske Sagers Vedkommende. Betydningfuldt nok kom dette frem samtidig med, at man sendte Rigsdagsmænd her ned for at stemme for den nye Grundlov, hvori det jo hedder, at Lovgivningsmagten ligger hos Kongen og Rigsdagen i Forening — ikke hos Kongen og Lagtinget i Forening, men hos Kongen og Rigsdagen. Samtidig med at man der oppe fra sender Rigsdagsmænd her ned for at stemme for denne Grundlov, har man altsaa den Tanke fremme, at man sely vil have Lovgivningsmyndigheden i færøske Sager. Forslaget blev imidlertid forkastet i Lagtinget; og hele denne Bestræbelse gaar jo ogsaa imod Rigsheden. I et af Selvstyrepatriets Blade, Thingakrossur, har der staaet Artikler, som har været hadske mod Danmark. I Thingakrossur stod der saaledes i 1908, da den islandske Kommission var færdig med sit Arbejde, en Artikel med Overskriften „Formynderi“, hvori Kommissionsforslaget, som havde samlet baade Islændere og Danske om sig med Undtagelse af en eneste Islænder, betragtes og beskrives som en nedværdigende Naadesbevisning fra et større Folks Side overfor et mindre, og hvori Danmark beskyldes for Formynderi overfor og Undertrykkelse af Færøerne baade i Fortid og i Nutid, og hvori det siges, at Danmark har tilsigtet at undertrykke den færøske Nationalitet, og at det danske Formynderi paa Færøerne er godt paa Veje til at blive en Skændsel for Danmark i Europas Øjne. Paa denne Maade agiteredes der dér oppe fra Selvstyrepatriets Side. Der er saa lidt Grundlag for hele denne Agitation, at man maa forbavses over, at den overhovedet har kunnet fremkomme, thi allerede flere Aar før denne Artikel blev skrevet, havde vi henede fra givet Adgang til, at der kunde prædikes i færøske Kirker paa Færøsk, ligesom der ogsaa blev undervist paa Seminarierne der oppe i det færøske Sprog.

I denne Bevægelse, Striden mellem Sambandspartiet og Selvstyrepatriet, greb Statsministeren ind paa en særlig og højst uheldig Maade med sit noksom bekendte

Telegram til Amtmanden og med sin Befaling til Amtmanden om at sende det videre til Folketingsmand Mortensen. Naar man saa desuden agiterer paa den Maade, jeg før har nævnt, med Beskyldninger om, at man her nede fra ønsker at indføre almindelig Værnepligt der oppe, saa forbavses man næsten over, at det desuagtet kunde lykkes Sambandspartiet at sætte sin Mand igennem ved Folketingsvalget. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa hele det færøske Spørgsmaal, da jeg antager, at Rigsdagen — det skulde være forunderligt andet — ved en senere Lejlighed nok vil vide at kræve Statsministeren til Regnskab for hele Forholdet paa Færøerne, som synes at udvikle sig paa en højst uheldig Maade.

Jeg sagde før, at Strømretningen saa aabenbart var gaaet de ministerielle Partier imod, det saa man, og det ser man paa den Agitation, der har været ført, og jeg fremdrog Eksempler paa denne Agitation. Men endogsaa efter Folketingsvalget har den socialdemokratiske Minister, Hr. Stauning, som jo maa siges at være Ministeriets Fane, der angiver Farven, Kuløren, været ude at holde Taler for at opmuntre Socialdemokraterne til at tage fat ved Valgmandsvalget. Han sagde da ifølge socialdemokratiske Referater: „Vi sejrede i Mandags“. Nu ved jeg ikke, hvem Hr. Stauning mener med „vi“, naar han siger: vi sejrede. Hvis han mener Socialdemokraterne, saa er det jo en lidt betydelig Sejr, thi Socialdemokraterne gik fra at være det største Parti her i Landet til at blive det næststørste. Den Slags Sejr skulde et Parti neppe ønske mange af. Men hvis han med „vi“ mener det radikale og det socialdemokratiske Parti tilsammen — og det er sandsynligt, at han mener det, det maa jeg antage —, skal jeg ikke benægte, at hans Ord er rigtige. Thi de fik jo flere Rigsdagsmænd valgt end de øvrige Partier, og jeg skal derfor ikke bestride, at de sejrede. Men jeg for mit Vedkommende kunde ønske, at de sejrede en Gang til, blot det skete i samme Retning som denne Gang. Jeg tror ikke, at vi dér deler Ønske sammen. Men Hr. Stauning fortsatte og sagde, at „vore“ Modstanderes Program „som bekendt“ — som bekendt — var Ophævelse af Maksimalpriserne og de andre regulerende Bestemmelser; de vilde endvidere have omlagt Skatterne til Fordel for de velhavende, med andre Ord vælte Byrderne nedad paa de svage Skuldre, som allerede i Forvejen har nok at slæbe. Jeg er ikke fri for at mene, at det er et stift Stykke endogsaa af en socialdemokratisk Minister at fremstille Modstandernes Pro-